

Vergaderjaar 1997–1998

25 766

Wijziging van de Gemeentewet, de Provinciewet en de Wet gemeenschappelijke regelingen

Nr. 6

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 13 februari 1998

Ik dank de leden van de aan het woord zijnde fracties voor hun opmerkingen bij het onderhavige voorstel. Met genoegen constateer ik dat zij met het voorstel instemmen. Ik hoop dat dat ertoe bij zal dragen dat het voorstel nog voor de komende gemeenteraadsverkiezingen tot wet zal worden verheven en in werking zal kunnen treden.

Graag beantwoord ik de vragen en opmerkingen van de aan het woord zijnde leden. De leden van de VVD-fractie vroegen zich met betrekking tot de voorgestelde redactie van onder meer artikel 15, onderdeel d, onder 3e, af waarom ten aanzien van roerende zaken de bepaling «anders dan om niet» is toegevoegd. Waarom geldt zulks niet ten aanzien van het leveren van onroerende zaken aan de gemeente, openbaar lichaam of provincie, zo vroegen deze leden.

Zoals in de memorie van toelichting is aangegeven strekt de toevoeging aan artikel 15, onderdeel d, onder 3e, er enkel toe de wettekst nauwer aan te laten sluiten bij hetgeen blijktens de memorie van toelichting bij de Gemeentewet (kamerstuk TK 19 403, nr. 3, blz. 77) de bedoeling van deze bepaling was. Dat betekent dat het het raadslid niet is toegestaan om, behoudens ontheffing door gedeputeerde staten, overeenkomsten met de gemeente te sluiten betreffende de levering van roerende zaken tegen betaling door de gemeente. Op deze wijze wordt (de schijn van) mogelijke belangenvermenging vermeden. Tegen levering om niet door een raadslid aan de gemeente van roerende zaken (bv. de schenking of legatering van een kunstwerk) bestaat geen bezwaar, omdat de gemeente niet tot een tegenprestatie gehouden is. Daarom is deze categorie leveringen uitgezonderd. Bij de levering van onroerende zaken ligt de zaak anders, en wel om twee redenen. Van transacties in onroerende zaken wordt in openbare registers aantekening gehouden. Steeds zal dus langs die weg kunnen worden nagegaan of een raadslid bij een dergelijke transactie partij is en onder welke condities hij heeft gecontracteerd. Voorts zal het in de praktijk voorkomen dat een gemeente, in het kader van een stads- of dorpsuitbreiding, gronden of panden wil of moet verwerven die aan een raadslid in eigendom toebehoren. Gelet op de al genoemde openbaarheid van dit soort transacties is er geen reden in de wet voor te schrijven dat een raadslid, behoudens ontheffing door gedeputeerde staten, in die gevallen niet aan de gemeente mag leveren. In het verlengde daarvan is

er evenmin aanleiding de levering om niet van onroerende zaken door een raadslid anders te behandelen dan de levering waar een tegenprestatie tegenover staat. Immers, ook leveringen om niet van onroerende zaken worden in de openbare registers vermeld.

De recente discussie over nevenactiviteiten onderstreept volgens de aan het woord zijnde leden van de D66-fractie nog eens het belang van duidelijkheid inzake het aanvaarden van een adviseurschap of andere functie bij een commercieel bedrijf. Deze leden vroegen of de regering op grond van praktijkervaringen reden ziet om bepalingen ten aanzien van andere nevenfuncties in de wet op te nemen dan wel op andere wijze het risico van belangenverstremming in het openbaar bestuur tegen te gaan. Ik wijs erop dat het onderhavige voorstel slechts strekt tot het herstel van een omissie in de Gemeentewet, de Provinciewet en de Wet gemeenschappelijke regelingen. Het samenstel van de incompatibiliteitenregeling, de openbaarmakingsplichten en de regeling van de verboden handelingen waarborgen naar mijn oordeel in voldoende mate het belang van het voorkomen van (de schijn van) belangenverstremming. Wellicht ten overvloede merk ik daarbij op dat de regeling van de verboden handelingen (in tegenstelling tot de incompatibiliteitenregeling) geen verbod inhoudt tot het uitoefenen van bepaalde hoofd- of nevenfuncties. Waar het om gaat is dat raads- en statenleden in de uitoefening van hoofd- of nevenfuncties bepaalde handelingen met de gemeente of de provincie niet mogen verrichten, noch ten behoeve van zichzelf, noch ten behoeve van een cliënt.

Naar het oordeel van de leden van de SGP-fractie is er sprake van een staatsrechtelijke dwaling in de memorie van toelichting. Terecht wezen deze leden erop dat de wet van 6 juni 1996 (Stb. 313) is aangeduid als wet van «de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en van Financiën». Deze zinsnede had uiteraard achterwege moeten blijven.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
A. G. M. van de Vondervoort